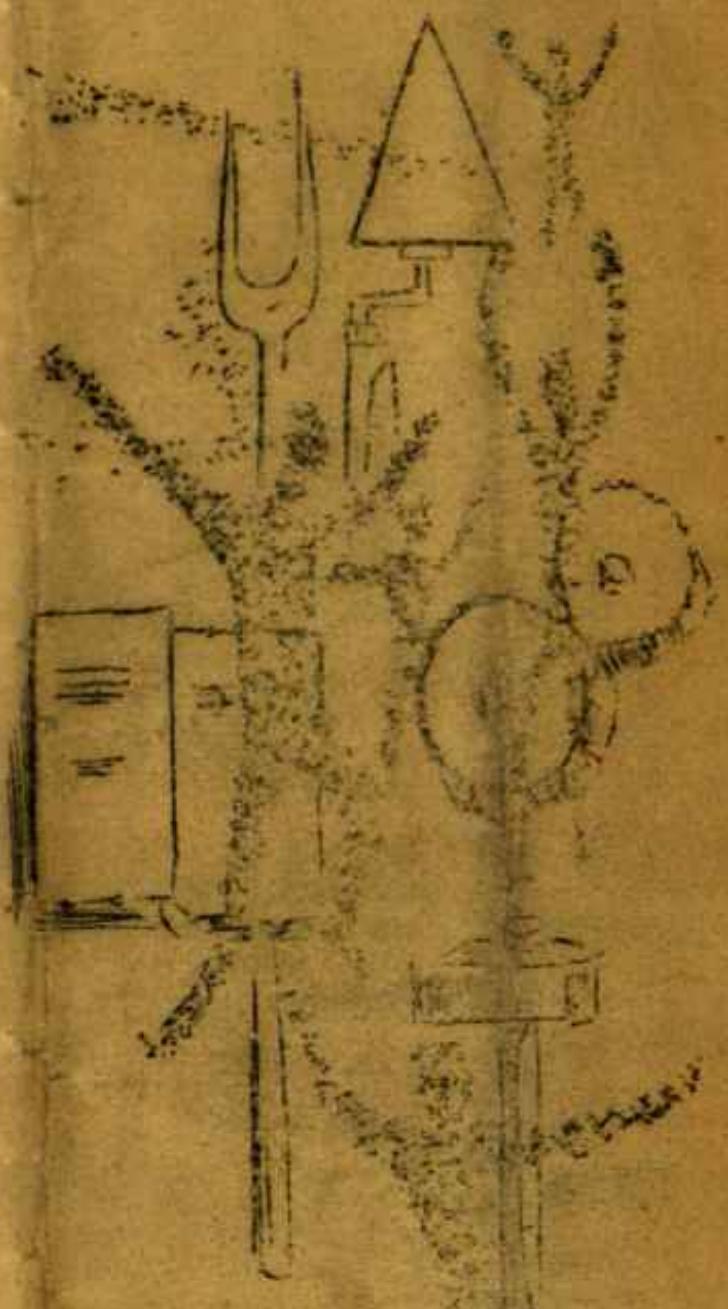

SUMARI

- Editorial.
- "Ciència y vida comunitaria".- Dr. Carlos París.
- "Dependències i tiranis en la prosperitat".- J.V. Marqués.
- Informe sobre el Barri del Cristo.
- "Alguns aspectes de les derres eleccions italianes".- Vicent Alvarès.
- Notícies
- "La tècnica novelística de García Lorca".- S. García
- Un poema de Gabriel Celaya
- Un poema d'Alfons Cucó
- Cròniques:
 - Ruta Universitaria.- P. Hernández
 - Congreso Nac. de Estudiantes de Fil. Y Letras.- V. Bonanova.
- "Hem llegit..."
- "L'home en la filosofia marxista".- Joan Fr. Mira
- "El Servei Civil Internacional".- Ferran Zurriaga
- Llibres:
 - "Estructura econòmica de les terres catalanes", de Joaquim Meluquer
 - "Muerte por fusilamiento" de J.M. Mendiola

CONCRET

PUBLICACIÓ UNIVERSITÀRIA

VALÈNCIA

Maig 1937

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

EDITORIAL

Durant aquest curs alguns fets, entre els que destaca l'aparició de noves publicacions, denoten el naiximent d'una corrent d'inquietud i d'inconformisme. Es ben cert que açò constitueix un factor positiu que pot conduir a una responsabilització de l'universitari. Però aquesta postura de rebel·lia sembla que pot tenir una part negativa que cal tenir present per tal d'evitar-la.

De vegades, la crítica i la denúncia a força de repetir-se acaben esdevenint tòpics que tots acceptem però que no comporten la sèrie de conseqüències d'ordre pràctic que són necessàries per a qualsevol canvi possitiu. Es així com es cau en l'actitud snob, esteticista o abstracta. A més resulta que en determinades circumstàncies, el que busquen les situacions conservadores és que els innovadors es dediquen a llançar crítiques que no tinguen trascendència, resultats concrets. Es deixa que els joves facen ostentació de les afirmacions més avançades i revolucionàries, sempre que la cosa no pase d'aquí.

En tant la crítica es mantinga dins una línia el.lucubrativa i verbalista mai podrà tenir efectivitat i per tant resultarà inofensiva. No molesta. Es més serà emprada per a justificar situacions de pseudo-llibertat, en exhibir-la com a exemple de tolerància democràtica.

S'ha parlat de canvi d'estructures, de situacions injustes, de nacionalització de la banca, en fi de les coses aparentment més avançades. Ah! Però resulta que quasi no s'ha pasat de les paraules, les realitzacions positives han estat pobres. Pasar de la teoria a la pràctica, a l'acció, ha estat per a molts insalvable. Tan sols hi ha, a banda del paternalisme dels buròcrats,unes aportacions, poques però estimables, que han de servir-nos d'exemple a superar.

Per tot el que hem dit, ara, en el moment de fer un petit exàmen de consciència, tots no poden estar completament satisfets de nosaltres mateixos. I diguem tots perquè el problema és de tots i no d'uns pocs. Reflexionem i busquem unes vies de superació. Busquem camins fora de institucions que ja no serveixen per a res sino és per a ser reemplaçades, i que lamentablement encara semblen tenir atractiu per a alguns.

CONCRET
publicació
universitària

VALENCIA
maig 63
nº 4

DIRECCIÓN
J.V. Marqués

REDACCIÓN
J. Alvarez
J.L. Blasco
A. Cucó
J.A. Noguera
P. Varela

CIENCIA Y VIDA COMUNITARIA

Por el Dr. D. CARLOS PARÍS
- Catedrático de Filosofía - -

Nos encontramos en una época, en la cual el fenómeno inmenso de la ciencia se ha convertido en un factor vitalmente decisivo de la existencia colectiva. En los momentos en que la humanidad se plantea a sí misma sus posibilidades de supervivencia y desarrollo, de un modo programático, racional, planificado, se impone llamar enérgicamente la atención sobre este hecho. Más aún de cara a los problemas de la colectividad española, en que la importancia social de la ciencia ha encontrado hasta ahora muy poca comprensión, frecuentemente incluso acentos de desconfianza u hostilidad, desde las motivaciones más variadas.

Quizás, en otros días pudo pensarse que la realización del saber era algo que afectaba puramente al vivir lujoso del hombre. Cuando la tiranía de nuestras imposiciones vitales cesaba, el pesado inclinarse del trabajador sobre la tierra para ganar el sustento, o el esforzado levantamiento de las murallas que protegen nuestro frágil subsistir ante la inclemencia, entonces en orden incomunicado y superior podía levantarse el hombre a la sublimidad de la "teoría". En el cielo de las verdades puras, ejercitando la "contemplación desinteresada", el ser humano se encontraba a sí mismo, en una plenitud superior, sumtuosa y lúdica. Una barrera separaba tal quehacer de los rudos utilitarismos que gravitaban sobre las muchedumbres, esclavos o siervos, atadas a la urgencia y a la producción. Inclinados como bueyes, para levantar sobre sus hombros una minoría contempladora.

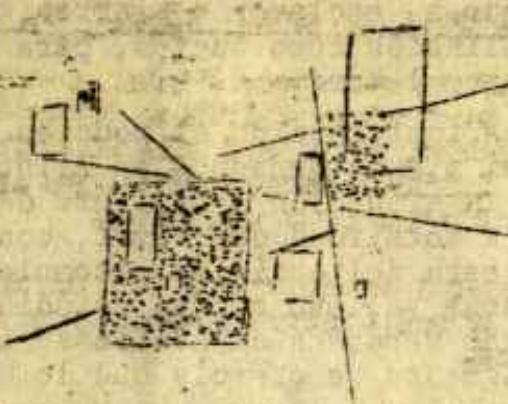
Esta imagen- que no es mera caricatura, sino el modo en que el intelectual se ha sentido a veces a sí mismo, pensemos en Aristóteles- encuentra su mentis más rotundo en la situación apremiante de nuestro mundo. La ciencia ha penetrado la totalidad del vivir, consustancializándose con él. De tal modo que esta delicadísima y compleja subsistencia del hombre no puede plantearse ya, aún en sus estadios más primarios, sin implicar el orbe de las verdades científicas. El pan nuestro de cada día incorpora el fragmento de ciencia que lo hace alcanzable y distribuible.

Ello ocurre por un doble tipo de razones fundamentales. De un lado, el hombre es un ser constitutivamente técnico. Frente a toda la retórica antitecnicista de ciertos pensadores- continuación de aquellas anticuadas comprensiones de la vida intelectual- es preciso recordar el papel esencial de la técnica en lo humano. No sólo la huella técnica va unida a la imagen, aún más auroral de la humanidad, sino que el hombre se ha conquistado a sí mismo, en considerable medida, al realizarse como animal técnico.

Ahora bien, la técnica actual es una técnica científica. Otro tópico, el aislamiento de eficacia y contemplación, se ha derrumbado aquí. Es nuestra investigación un hacer tecnificado, a veces incluso industrial, y la técnica se encuentra en permanente dependencia con respecto a la investigación. La suspensión del acto científico terminaría el colapso técnico y con él la catástrofe tremenda de lo humano.

Mas, por otra parte, la ciencia no representa sólo un sistema objetivo de conocimientos, sino un "Habitus", un engranaje de modos de conducta, incorporados esencialmente a su realidad. Su conquista ha

exigido una gigantesca tarea, una transformación en el hombre. El compromiso a lo dado- frente a la evasión discursiva-, la voluntad crítica y revisora-frente a los ídolos, las inercias mentales heredadas-, la comprensión de un horizonte de enriquecimiento intelectivo perennemente abierto- en oposición al entendimiento clausurado y fijo del saber como depósito-, la necesidad del trabajo en equipo y la libre comunicación- contra toda forma de romanticismo intelectual solitario. Son todas ellas, y otras muchas, dimensiones vitales que cumplidas en la ciencia se han ido uniendo a la configuración de la mente moderna: el afán de progreso, a libertad creadora, el sentido de comunidad, la promoción de los valores inmediatos y materiales como clave de una primera redención del hombre, la democracia. Hay una profunda interacción, una intensa comunicación entre los dos órbes del existir científico y del convivir social y político. La plenitud de la vida moderna se asienta dinámicamente sobre el equilibrio de ambos pilares. Hoy la utilización de las disponibilidades inmensas del mundo atómico que ante nosotros se ve abriendo exige como supuesto imprescindible-: así lo ha subrayado, por ejemplo, incisivamente en reciente libro el P. Dubarle-una nueva humanidad. Colectivamente apela para manejar tales potenciales energéticos y gobernarse a sí misma en los nuevos horizontes. Humanidad, naturalmente, como totalidad integradora, no cuel grupo minoritario poseedor y gobernante. En la "realidad planetaria" del hombre actual se implica una llamada a la totalización. Así se impone un ascenso en el orden internacional de los países inferiores en cultura y potencia y una elevación interior dentro de los desarrollados, de sus estratos inferiores a una mínima promoción científica. La contraposición de minorías en plenitud de recursos y muchedumbres marginadas ha perdido todo sentido en un mundo cuyos inmensos problemas exigen la puesta a punto del esfuerzo total de la humanidad. Y es una nueva pedagogía universal de los valores u hábitos científicos lo que este ascenso imperiosamente reclama.

La insistencia en estas ideas- por muy óbvia que puedan resultar para quien sepa leer el mensaje de nuestros días- resulta apremiante en nuestra patria. En gran parte las dificultades

para organizarnos como una sociedad política moderna en términos normales resultan de esta insuficiente penetración de los hábitos científicos en la mentalidad media de nuestras gentes. Tal penetración, en efecto, ha sido frenada por el acoso a que el espíritu científico ha sido largamente sometido desde un doble frente. De un lado, por un utilitarismo ramplón, ligado al tradicional estilo de nuestra economía, e ignorante de las verdades más elementales en este campo, para el cual la cultura no constituye fuente de riqueza sino lujo ocioso. Por otra parte, y con apariencia inversa, por una retórica pretendidamente exaltadora de valores supremos, religiosos, personales, bélico-heróicos, ante la cual la ciencia aparece aún unida al signo de lo demoniaco. En la cual el libre ejercicio de la inteligencia es temerosamente huido, percibido siempre cual agresión potencial a tal recinto de "verdades intangibles", ya que bajo la actuación dogmática y agresiva no se oculta sino un fondo tremendo de inseguridad íntima. En gran medida precisamente es este el sentido de la voluntad escuiva y represora del diálogo, que la búsqueda de la verdad exige.

DEFENDÈNCIA I TIRANIA EN LA PROSPERITAT

l'aburgesament dels treballadors europeus

Una de les característiques més relevantes de l'Europa d'aujui és l'aburgesament de les classes treballadores. Aquest fenomen té les seues arrels d'una banda en el desinterès col·lectiu per les ideologies en general, i pels credos revolucionaris en particular, he retat de la post-guerra, i d'una altra en el ràpid augment del nivell de vida. El fet es que l'home mitjà no dessitja cap canvi estructural i tan sols espéra assolir unes millores que li permeten reemplaçar la nevera de gel pel frigorífic.

A l'Europa d'aujui la massa no senteix entusiasme per la idea de crear una societat nova. Apòia als partits revolucionaris sols per mantenir una amenaça tàcita que li done força coactiva en la contractació amb els empressaris. Però a més, aquests mateixos partits o s'han fet moderats o presenten programes timidament reformistes que no inquieten a l'electorat.

El treballador europeu accepta les estructures, es troba a gust dins el marc capitalista. S'ha aburgesat i tracta dia a dia d'obtenir més salari en una pugna amb els patrons purament comercial.

insuficiència de l'alt nivell de vida

Les condicions dels treballadors europeus d'aujui no són les mateixes que les de l'entreguerra, per citar l'última època d'elevada fervescència ideològica. Exceptuant Espanya, Grècia i el sud d'Itàlia, no pot parlar-se ja de condicions infra-humanes, al menys amb validesa general. El treballador gaudeix d'un cert benestar.

Tanmateix, sembla que s'ha venut la dignitat per un plat de llentilles. Resten en peu una sèrie d'exigències humanes que en aburgesar-se ha oblidat la massa europea.

Podríem referir-nos a la massificació, l'alienació mental en que es troba l'home europeu baix l'influència de la tiranía publicitària i dels mites burgesos, a unes formes de vida discretament imposades sota l'apariència de llibertat. Però deixarem a banda les questions ètiques i psicològiques per a referir-nos a les econòmico-polítiques.

Els nous reaccionaris que governen Europa parlen de productivitat i salaris alts com a panacea social. Intenten i aconsegueixen fer oblidar dues greus problemes : la dictadura econòmica que redueix al treballador a l'apacible condició de màquina i el sentiment de la política com a cosa aliena. A aquestes dues fenòmens anem a referir-nos-hi.

alienació econòmica

Ens trobem dins un món econòmic on les decisions són preses per poques persones. En definitiva, pels membres dels Consells d'Administració de les societats anònimes i pels tecnòcrates

estatals més o menys vinculats als primers. La conseqüència d'aquest fet és un sentiment de cosa aliena, no pròpia, per part del treballador davant l'empresa on treballa. Ell la considera com alguna cosa estranya on vol estar el menys temps possible a canvi dels més diners possibles. No se li ofereix cap de possibilitat d'influir en la marxa de l'empresa i es desentén de tot el que no siga augment de salari. Es ve redueix la seu actuació a un constant regateig oportunista, on la vaga per exemple no és mes que un chantage comercial.

A escala nacional el problema s'agreuja. El treballador no pot prendre part en la decisió de les directrius de l'economia total. El conjunt de forces productives del país també se li apareix com una estranya màquina, el funcionament de la qual mai podrà entendre, amb la que no té res que veure. Això sembla totalment contrari a la dignitat de l'home.

Hi han petites correccions a aquest estat de coses. En les empreses s'han creat comités obrers amb funcions merament consultives o d'administració de les obres socials. A Espanya, hi són els Jurats d'Empresa, de limitadíssimes funcions i circumscrits a les grans empreses, que són les menys en la nostra economia. La més avançada concessió ha estat la inclusió d'obrers en el Consell d'Administració. I en l'àmbit estatal, la creació d'orgues consultius amb representació sindical. En el terreny agrícola no hi ha ni això.

Amb ingenu cinisme hi ha qui considera que aquestes conessions condueixen a una "democràcia econòmica". Res més equivocat. Aquestes reformetes són simples pegots en si mateixes i, al marge de la lletra de la llei, la realitat, la desigualtat les fan inoperants, perquè l'empresari és sempre el més fort. En quant a les experiències corporativistes passades i presents tothom sap que no són altra cosa que un refinat mitjà de tirania de la classe dirigent.

Una veritable intervenció de l'estat en l'economia a escala de l'empresa i la nació és incompatible amb aquest sistema capitalista i les seues varietats. I al dir sistema capitalista és clar que no ens referim tan sols als monopolis, trusts, etc... sinó al sistema econòmic, a totes les seues institucions. Aquest sols pot concedir petits avantatges -pegots- perquè sinó hi seria en contradicció amb ell mateix. I al dir sistema

Això no obstant no es soluciona el problema amb la socialització si aquesta significa la consagració d'una economia d'estat. Perquè pot significar el reemplaçament de la tirania del capitalista per la del buròcrata, si no esdevé acompanyada d'un control obrer en tots els nivells, d'una autèntica gestió en l'empresa i en la planificació realitzada pels treballadors. Alguns sectors socialistes han vist aquesta necessitat, el qual a permet a interessants realitzacions com les empreses nacionalitzades a An-

sistema i l'economia inglesa en general.

alienació política

Dins les estructures de la democràcia occidental, l'home sent la política llunyans d'ell, com una cosa que es desenvolupa per damunt del seu cap i a molts kilòmetres. Hom pot exaltar-se davant unes eleccions o debatre apassionadament un problema del moment, però siixò no es participar en la cosa pública.

Les decisions polítiques es prenen a les altes esferes per persones amb les quals el ciutadà no es troba identificat i de dalt a baix van concretant-se en una sèrie d'ordres. Es així com es produeix una tiranía centralista que afecta a la major part inclús dels estats dits federals.

S'ha dit que el millor govern és aquell que quasi no es nota. Això és una teoria burguesa. L'única forma política humanament vàlida és aquella en que tots els ciutadans no sols elegen als governants sinó que tenen una participació activa en les decisions de la cosa pública. No es tracta del fet ocasional del referèndum sinó d'un sistema estructurat de baix a dalt i on de forma permanent l'home s'integre en organismes amb veritable força decisiòria.

Es clar que el que propugnem és una aplicació del principi federalista fins a les seues últimes consequències. Ampliar els cultats per als municipis o comunitats, autogovern, sembla ésser l'únic sistema de que la formació d'unitats més àmplies que l'Estat no es converteixi en una tiranía. Per altra és el complement de la decisió del treballador en l'economia que abans hem propugnat, garantia d'una real intervenció en la planificació, finalment per als estats socialistes és l'únic que pot evitar un monstruós gegantisme burocràtic estatal.

I en qualsevol cas, significa que l'home, subjecte de la vida social, siga efectivament protagonista de la vida política i senta com a pròpia i entranyable la cosa pública.

conclusions

Hem volgut destacar tan sols algunes de les qüestions en les que encara té vigència la lluita per una societat radicalment nova. Tontre el que escoltem continuament de que la política avui no és més que un problema d'elevació d'un nivell de vida ja considerable, propugnant alegrement un simple tecnocratism, nosaltres afirmem que les velles aspiracions proletàries, amb formes noves, tenen avui plena imperativitat. No és un problema de progresar pel actuals camins sinó de triar uns altres, aquests altres camins si per a uns països són formes d'amillorament social, per a altres -com Espanya- són "condicic sine qua non" per a superar el subdesenvolupament amb celeritat i justici.

A les portes està el perill de la cretinització burguesa. Encara, doncs, la revolució. Encara, doncs, la lluita per una societat nova.

"BREVE ESTUDIO SOBRE EL BARRIO DEL CRISTO (1)

Notas tomadas de la tesis realizada por Sara García, asistente social.

El Barrio del Cristo es un suburbio como tantos otros, con los problemas y características que presentan estas aglomeraciones humanas desplazadas de su tierra.

Está situado a 7 Km. en la margen izquierda de la Carretera Radial III de Madrid por Cuenca, entre los municipios de Aldaya y Guart de Poblet.

Se levantó en el año 1940 la primera chabola de lo que hoy es un núcleo social de más de 6.000 habitantes.

Desde el año 1940, españoles de las diferentes regiones del país, según la siguiente proporción:

Andalucía	41%
Castilla la Nueva	30'6%
Murcia	17'1%
Extremadura	6'9%
Resto España y África	4'4%

han ido creando un problema social que aumenta cada día al ritmo rápido con que la población crece.

Y así, a 7 Km. de Valencia, está viviendo una aglomeración de familias prodigas en toda clase de problemas económicos, culturales, morales, religiosos y sociales, carentes de todo aquello que una vida digna humana exige.

SERVICIOS PÚBLICOS

A causa quizás de la confusa situación - pertenece a dos municipios - en que el Barrio se encuentran los servicios públicos que existen están insuficientemente dotados.

AGUA

No existe agua corriente en el Barrio. Los vecinos, preocupados por solucionar esta dificultad, han trabajado para instalarse tres fuentes cuyo consumo sufragan. Dichas fuentes abastecen a las 1. 500 familias que constituyen el Barrio. La distancia de las viviendas a las fuentes excede, en algunos casos, los 600 m.

No hay lavadero público donde se puedan realizar estos menesteres. Tienen que lavar la ropa en sus casas o en la calle con el consiguiente acarreo de aguas.

DESAGUES Y ALCANTARILLADO

No existen. Esta carencia es una de las múltiples causas de falta de higiene que origina muchas de las enfermedades infeccio-contagiosas. Algunas casas tienen pozo ciego en condiciones no muy buenas. Otras ni siquiera eso.

ALUMBRADO

El alumbrado público está tomado del interior de las viviendas, existiendo sectores carentes de fluido.

CALLES

Antiguos terrenos de arcilla -subsuelo de tierras que se sacaron para fabricar ladrillos- se cubren de una nube de polvo en verano y son auténticos barrizales en invierno. Cuando llueve los charcos que se forman cubren toda la calle. Este barro dura semanas y hasta meses. Estos barro y polvo son causa de la mayoría de las enfermedades infantiles.

VÍAS DE COMUNICACIÓN

El autobús que hace el servicio "Valencia-Base Aérea" es el medio de comunicación que utiliza la mayoría de los habitantes. Su frecuencia es de hora en hora. En las horas punta es de treinta en treinta minutos. Tienen que desplazarse para usar este único medio de comunicación la distancia de 600 m. por término medio. El acceso está en pésimas condiciones: barro y polvo. No hay ni siquiera una luz para transitar por las noches.

VIVIENDA

El problema de la vivienda en este Barrio es el que plantea todo suburbio: escasez, insuficiencia de espacio vital, falta de higiene, abuso de los propietarios, etc...

Las familias, a fuerza de privaciones y con una tenacidad admirable, consiguieron la adquisición de un terreno y construyeron su propia casa. Destinaron para ello los domingos y las horas libres después de la jornada de trabajo. Esposa e hijos, por pequeños que fueren, colaboraron en esta tarea.

La construcción es primitiva: cuatro paredes de ladrillo y un techo. En estas condiciones empiezan a vivir en su casa. Después, y a medida de sus posibilidades y de redoblados esfuerzos, van terminando los departamentos de estas casas, que llegan en algunos casos a ser confortables. La mayoría tarda en ello varios años.

En muchas casas, capaces de albergar una sola familia, vienen veinte o más personas, usufructuando varias mujeres una sola cocina, con la serie de inconvenientes que esto supone.

La proporción de los que disfrutan una, dos, tres o más habitaciones, es la siguiente:

De una sola habitación.	el 45'9 %
de dos habitaciones	el 39'8 %
de tres habitaciones.	el 9'8 %
más de tres habitaciones.	el 4'5 %

Las habitaciones son pequeñas. En este reducido espacio se desarrolla la mayor parte de la vida familiar. Muchos padres jóvenes duermen con sus hijos en la misma habitación e incluso parten con ellos el mismo lecho. Hermanos y hermanas mayores tienen que dormir juntas.

Todos padres se quejan con frecuencia de estas condiciones de vida que tienen que dar a sus hijos.

Hay también familias que gozan de una vivienda discreta.

ASISTENCIA MEDICA

El Centro Social -organismo dependiente de Caritas Diocesana- subvenciona un servicio médico permanente.

Los beneficiarios del S.O.E. son atendidos por los médicos de Aldaya y de Cuart de Poblet, teniendo que desplazarse el enfermo a dichos pueblos para ser atendido. El S.O.E. no ha montado ningún ambulatorio, como era de esperar. Aunque las distancias son considerables y los accesos desde el Barrio a Cuart o a Aldaya son señcillamente impracticables para el traslado de enfermos.

No hay estudios sobre la mortalidad infantil en el Barrio. Es un dato significativo que en el año 1959 fallecieron en este Barrio 27 personas de las cuales 21 eran niños: falta de medios económicos, falta de higiene y falta de conocimiento sobre las necesidades y cuidado de la infancia.

ASISTENCIA ESCOLAR

Las escuelas que existen en el Barrio son deficientes o insuficientes. Los locales -propiedad de la Parroquia- han sido puestos a disposición de la Inspección de Enseñanza Primaria, de Valencia. Esta les ha dotado de cuatro maestros nacionales -dos maestras a Aldaya y dos maestros adscritos a Cuart de Poblet.

La población infantil atendida en estas originales escuelas nacionales es del 10'7 % quedando un 89'3 % que no puede recibir enseñanza gratuita.

El material y mobiliario escolar, recogido por la parroquia y procedente en su mayoría de Colegios de Valencia, es inapropiado y antipedagógico.

Existen además dos colegios privados que atienden a un total del 21'2 % quedando sin ninguna asistencia escolar el 68'1 %.

El número de analfabetos adultos es elevado. Se puede dar la cifra aproximada del 85 %.

TRABAJO

La población activa representa el 36'24 % del total.

Hombres: La mayoría son peones no cualificados, del orden del 75'7 % siendo la eventualidad su factor característico.

Mujeres: Ellas trabajan en un porcentaje del 20'3 %. Muchas son casadas que trabajan como asistentas y, en menor proporción, en fábricas. Muchas más trabajarian, pero no les es posible por estar cargadas de hijos y no haber un centro capaz de recogerlos.

Niños: De los varones de 12 a 14 años trabajan un 65'8 %. Es un porcentaje elevado teniendo en cuenta de la edad legal para trabajar como aprendices es de 14 años. Significa que para todos estos niños en situación ilegal de trabajo ha sido roto su período de formación.

Añádase a esto que también trabajan menores de 12 años.

EN CONCLUSION

Entre los habitantes del Barrio la falta de integración social es evidente.

~~Capacitat de movilització socials enfronts de desigualtat i mantenir el espíritu de associació y unión.~~

No existen guarderías, dispensarios de higiene infantil ni centros de formación para jóvenes y adultos. Las escuelas primarias son para una minoría privilegiada.

La falta de cultura es manifiesta, siendo la causa de muchas miserias y desviaciones.

Si pensamos en esta realidad que es el Barrio del Cristo, ha de ser con vistas a la acción. Una acción que debiera ser tan estructurada y rica en m dios como son graves los problemas.

(1) Este escrito fue enviado por la "Parroquia del Santísimo Cristo. Cuart - Aldaya. Valencia" a diversas autoridades y organismos valencianos y españoles. No se obtuvo ninguna respuesta.

TAULA REDONA EUROPEA.- Els dies 16 i 17 de febrer del 1963 s'ha celebrat a París una Taula Redona Europea que ha reunit a representants de diverses comunitats europees, la reunió tenia com a fita establir un organisme destinat a defensar el dret d'aquestes comunitats a retrobar la seu personalitat política .

Els debats feren ressortir els perills que representa per a les ètnies i els pobles naturals la forma tecnocràtica com s'està bastint Europa . De la moció aprovada al final anem a destacar lo següent :

" Estimen que Europa només es pot construir validament a base d'una Unió dels pobles, de les ètnies, de les comunitats naturals i de les regions, que són en primer lloc la realitat viva, i no solament a base d'una Federació dels estats actuals;

" Estimen que aquesta unió dels pobles europeus haurà de tenir en compte, segons les convencions internacionals, el dret de cada un d'ells a l'autodeterminació o a la gestió dels seus propis afers, per l'aplicació d'un federalisme intern ; "

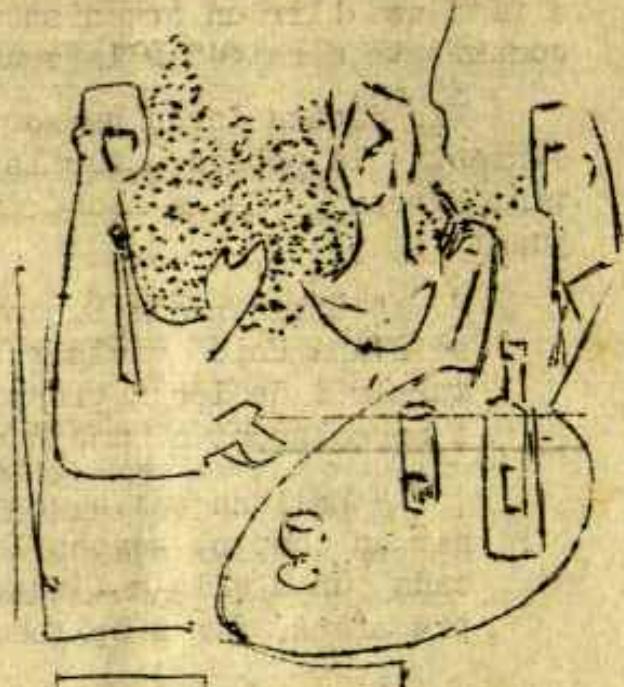
EXODE .- Sogons les dates oficials l'exode espanyol en 1961 fou impresionant : 142.269 havien emigrat, d'ells 109.774 anaren a països europeus . Això significa que la mitat del creiximent demogràfic ha buscat com a solució la sortida d'Espanya . El significat laboral, econòmic i polític es inútil ocultar-lo , es dramàtic .

L'Informe del Banc Mundial senyala que el 1970 el producte agrícola serà superior en un terç al de 1960.(Espanya tindrà 41 milions d'habitants més).

No hay duda de que el mundo burgués decimonónico, escenario del máximo triunfo individual, de la trascisión social del novelista y de su endiosamiento como autor, marco y fundamento de su literatura analítica, agoniza lentamente en nuestro tiempo. En relación con ello surge - como asimismo ha señalado Castellet en "La hora del lector" - el proceso mediante el cual el novelista de hoy tiende a desaparecer paulatinamente de la narración mediante el empleo de tres modos de novelar: la narración en primera persona, el monólogo interior y el relato objetivo. Vinculadas a este proceso es donde hay que situar las novelas de Juan García Hortelano "Nuevas amistades" y "Tormenta de verano".

La comparación con "El Jarama" es obligada. Sánchez Ferlosio se limita a narrar con un rigor extremo lo que hacen y dicen un grupo de chicos y chicas que van a bañarse al Jarama. La obra es monocorde, lenta, presentativa y realiza más exactamente quizás que ninguna otra novela española - hasta aquel momento, el 56 - lo que Ortega propugnaba en "Ideas sobre la novela". El mayor mérito de "El Jarama" es sin duda el diálogo, un diálogo rico, abundante, de una extraordinaria eficacia, vivísimo y real. El diálogo juega en las novelas de García Hortelano un papel también fundamental pero, conservando las cualidades de viveza, fluidez y realismo, es mucho más cintenado y adecuado a cada momento sin excesos ni desbordamientos.

La dificultad mayor que supone la novela objetiva reside en lograr con los estrictos medios que la técnica impone una narración coherente, dramática, que evite la paralización de la acción y - si se quiere - el aburrimiento. A fin de cuentas "El Jarama" es una única situación en tres o cuatro fases alargada con más o menos habilidad, durante 365 páginas. El brusco desenlace - recurso fácil - no logra inyectar dramatismo al relato. Luis Goytisolo en "Las afueras" también evade esta dificultad creando siete situaciones, enlazadas en sentido general, pero independientes unas de otras. Evidentemente es mucho más fácil aunar objetividad en unas páginas que en toda una novela. No demasiado pocas, por supuesto, lo cual ya sería cuento, y el cuento objetivo que consiga despertar interés es rarísimo. Hay uno, prodigioso, de Hemingway, "Los asesinos", en que lo logra plenamente. "Las afueras", por otra parte, es una novela híbrida: objetiva en algunas situaciones, pero con muchos elementos subjetivos: recuerdos, pensamientos y consideraciones psíquicas.

relatos extensos y los realiza con una técnica objetiva casi estricta, manteniendo un interés progresivo desde el principio al final. Nada de situaciones independientes: "Nuevas amistades" y "Tormenta de verano" transcurren en unos cuantos días, tienen presentación nuda y desenlace y en ambas la lección está habilmente dosificada hasta desembocar en momentos claves y forcejeos dramáticos - sobre todo en la primera - con el contrapunto acuciante, nervioso, sin tregua de un diálogo preciso y exacto. El autor no dice como son sus personajes. Se limita a dejar que actúen y hablen para que el lector por sí mismo lo deduzca de su comportamiento. Ello exige un esfuerzo intenso de atención y eso que se trata de dos novelas herméticas ni rigurosamente behavioristas, como pueden serlo las de Dashiell Hammett. El lector se adentra en ambas narraciones y quizás una frase de un diálogo, un modo de comportarse, un estadio determinado de la acción, ilumina bruscamente y da sentido a toda la actuación anterior de un personaje que, sobre todo al principio, pudiera parecer caótica y extraña. Y en adelante el lector, intimamente satisfecho de haber dado con la clave del personaje - es la complacencia a la que se refería Ortega - sigue ilusionado su proceder ulterior.

Es así como García Hortelano presenta - con una clara intención social y ética, y ello es fundamental ya que la literatura actual puede menos que nunca reducirse a meros juegos técnicos - el ambiente vacío y cómodo de la "Nuevas amistades" que entrará en crisis al plantearse un grave problema y la colonia veraniega de "Tormenta de verano" también en tensión por un suceso casual. El hecho de que ésta última novela esté construida en primera persona y además centrada en un problema subjetivo del protagonista (aunque el autor presente a través de él a un estrato determinado de la sociedad) no desvirtúa el carácter objetivo general de la novela. La aparente contradicción es solventada por García Hortelano manteniendo durante toda la obra un prieto equilibrio entre el desarrollo de la acción basado en el comportamiento externo de los personajes y la narración en primera persona que en este caso equivale casi siempre a lo que sería el contexto de un relato objetivo puro. El personaje central, Javier, narra lo que ocurre, pero como un testigo de excepción despersonalizado, abstrayéndose de sí mismo, o mejor, conteniéndose rudamente y dejando traslucir sólo una mínima parte de sus vivencias, recuerdos y sensaciones. Ello hace que técnicamente "Tormenta de verano" sea un alarde indudable y demuestra que su autor, siguiendo el camino emprendido, no quiere repetirse a sí mismo.

|Sebastián García|

CARNER, PROPOSAT PER AL NOBEL

Fa algun temps "Le Figaro Litteraire" va publicar un article d'André Billy, de l'Académie Goncourt on es deia entre altres coses: "S'ha proposat a l'Acadèmia Sueca per al Premi Nobel a l'escriptor català Josep Carner. Aquesta candidatura és sostinguda per F. Mauriac, A. Chamson, R. Gaillois, G. Ungaretti." Nosaltres, pel nostre compte agrairíem el gest d'aquests escriptors europeus que han tingut el gest d'honorar al nostre poeta Carner i amb ell a la nostra cultura.

UN POEMA DE
GABRIEL CELAYA

Nacido en Hernani el año 1911.
Entre otras obras : "Tentativas",
"Las cartas boca arriba", "Lo demás
es silencio", "Cantos Ibéricos", "De
claro en claro", "Penúltimas Tenta-
tivas". De "Avisos de Juan de Leceta"
(1944-46) ofrecemos este poema.

A VUESTRO SERVICIO

Me he acercado hasta el puerto.
Chillan hierros mojados y una grúa resopla.
Los obreros trabajan y maldicen a ratos.

- ¿Un cigarro, buen hombre?
Buen hombre me ha escupido su silencio.
Buen hombre me ha plantado
con unos ojos claros todo su desprecio.

Los hombres tienen hambre.
Los hombres tienen miedo.
Mas no nos piden pan.
Mas no nos piden sueño.

Gritaré lo que quieran por no sentirme odiado.
Cuando me fusilen
quizás alguien me ponga un cigarro en los labios

(Del libro "Los poemas
de Juan de Leceta", Col.
Colliure. Literaturasa .
Barcelona 1961)

UN POEMA DE
ALFONS CUCCÓ

Neix a València l'any 1941.
Estudiant de Filosofia i Lletres. Ha publicat "Lluernes tan sols" i ha col.laborat en "Poetes Universitaris Valencians 1962".

LA NOTTE

Amb la darrera gota
de nit sobre l'esquena,
la boira del carrer va
deixant una mort lenta
en la ciutat dormida.
Mentre calla la nit,
van tancant-se les boques
dels amants i la tristesa
més imitil omple el carrer.
Entre la bruta son
dels qui mai no descansen
hi ha la por amagada
dels qui vetllen a soles.
Va passant l'Abril com
un somni més, com una
nova derrota del homes
que esperaven la pau :
la pau i la justicia
per la ciutat estèril.
Ara dorm fosca i buida,
comfortablement morta.

NUESTRA RUTA (1)

Para quien, como yo, sólo lleva escaso tiempo en este mundo totalmente nuevo como es la Universidad, mucho habrá de representar esta vivencia en común (con toda la amplitud y profundidad que los vocablos encierran) en donde la realidad universitaria ha aparecido, para mí al menos, en toda su desnudez, porque han sido precisamente universitarios, y no tratantes a sueldo de ideas ajenas, los que se han encargado de desnudarla sin el ridículo pudor del tibio o del calculador, a los que no convence hasta lo más hondo esta realidad, por muy desoladora que sea.

El tema objeto de esta convivencia (ni puedo ni quiero prescindir de la palabra) "Universidad y Sociedad" dio lugar, como se puede suponer, a las más variadas opiniones, de las que conclusiones no menos diversas salieron a la luz. Sin embargo, -quizás sea falta de visión y experiencia- creí advertir cómo en muchos momentos faltó el calor de la pasión ante un tema como éste en el que, si bien es necesaria la mente clara para la efectividad, tan necesaria por lo menos es esa vibración interna que haga vivir paso a paso los problemas que nos constriñen... Quizás fuese debido esto a que el estado actual de nuestra Universidad no ofrece apenas duda acerca del estado de moderna más o menos involuntaria que disfruta, por lo que las discusiones acerca de esto eran innecesarias...

A pesar de la complejidad de los problemas planteados en esta II Ruta Universitaria (en la que por vez primera, ya era hora, he visto a maestros y discípulos unidos material y espiritualmente por la inquietud común de una Universidad a la que se ama), a pesar de esta complejidad, uno fue por a mí desde el principio el punto de partida, el eje sobre el que había de girar toda acción que pretendía ser auténticamente UNIVERSITARIA: la urgente toma de contacto cada vez más viva, cada vez más intensa, con la Universidad en cada uno de sus aspectos, empezando por el compañero con quien diariamente compartes el aula material -y desgraciadamente sólo ésta-, hasta acabar en... bueno, creo que no es hora de hablar del epílogo cuando está por comenzar el prólogo...

Al llegar a este punto no puedo dejar de recordar la pregunta que me hice el mismo momento que Joan Fuster puso punto final a NUESTRA RUTA, la Ruta de todos:

Bien, es la hora de empezar, pero... ¿dónde estais los que habéis de levantarme y a los que he de sostener en esta lucha que hemos de emprender juntos? Porque es una necesidad mutua la nuestra. Tú y yo nos necesitamos, lo vi con claridad cuando, sobre la marcha, sin detenernos, íbamos por los caminos largos y estrechos -los difíciles- tratando de comunicarnos de corazón a corazón, teniendo siempre por horizonte nuestra Universidad, que, al igual que Ruta, es de todos, a todos pertenece y a todos exige sin polémicos.

Esto ha sido para mí Ruta. ¿He llegado a alcanzar lo que con ella se pretendía? No lo sé, y además no me importa. Ya os encargaréis vosotros de hacermelo vivir, y si no lo hacéis, es algo que ha fallado...

(1) NOTA DE LA REDACCIO

La Ruta en qüestió va tenir lloc els dies 31 de març i 1 d'abril, en ella participaren més de 70 universitaris de divers facultats; el tema "UNIVERSITAT I SOCIEDAT" fou objecte d'interessants discussions i, al final quasi tots els grups presentaren concretes i pràctiques conclusions dins d'un ambient de comprensió i d'interès.

HEM LLEGIT

- LIBRA, revista dels estudiants de la Facultat de Dret, una estimable publicació amb un sincer plantejament intel·lectual, social, polític.... potser un poc abstracta encara que açò no siga culpa dels seus redactors. En síntesi, un intent seriós de renovació universitaria.
- ALBATROS, dels estudiants de l'Institut "Lluís Vives, i ALBUHERO, dels alumnes de Preuniversitari dels Jesuites. Les dos publicacions denoten inquietud i prometen.
- RESURREIR: dels Estudiants Tradicionalistes: "Ningú no posa a un vestit veïl un pedaç de roba sense batanar, perquè s'endeu part del vestit i es fa un esquinç pitjor. Ni posen vi nou en cànters vells; perquè així altremunt es rebenten els cànters, el vi se'n ix i els cànters es trenguen; sinó que tiren el vi nou en cànters nous, i totes dues coses es conserven". (Evang. S. Mateu 9-16,17)
- ESCALA, d'Ontinyent, el primer número ens agrada força; el darrer pel contrari ens ha semblat un poc narcisista.
- DIÀLEG, millora sensiblement, encara que li manca unitat interna i escrupulositat en l'el·lecció de les col.laboracions.
- Un prospect multicolor del SUT: preciós, preciós, preciós.

REUNIÓN NACIONAL DE
ESTUDIANTES DE FILOSOFÍA Y LETRAS

CRONICA

Los pasados días 3 al 7 de abril tuvo lugar en Barcelona la Reunión Nacional de Estudiantes de Filosofía y Letras. Se trataba de estudiar una serie de problemas existentes en nuestras Facultades, con vistas a la inmediata reunión de profesores en Granada.

La experiencia, nueva para nuestra carrera, ha sido oportuna por cuanto la necesidad de este tipo de reuniones viene haciéndose patente. Seriedad en su desarrollo, realismo y ponderación al enfrentarse con las situaciones concretas, superación de los intereses particulares y un franco espíritu de trabajo, ha sido mi impresión de este congreso.

La ponencia más extensa "Planificación de la Enseñanza en las Facultades de Filosofía y Letras" se dividió para su estudio en otras tres: "Plan de estudios", "Régimen de estudios" y "Estructura académica". La primera llegó entre otras a las siguientes conclusiones: Reducción de los comunes a un solo curso, con el consiguiente aumento de los de especialidad. Establecimiento de un plan de estudios que constará de un número lo más limitado posible de asignaturas obligatorias y optativas a fin de favorecer la especialización y dar un sentido más personal a nuestro trabajo.

El "Régimen de estudios" que consideró la segunda ponencia trataba de definir una unidad eficaz de trabajo entre profesor y alumno. Sugería una reducción de clases teóricas. Concedía una especial atención a las clases prácticas y seminarios. Pretendía, en fin, canalizar los dos objetos que tiene definitivamente la Cátedra: investigación y docencia. Da dió sumo interés al establecimiento de un régimen racional de tutorías. Todo ello suponía la aceptación de las conclusiones de la tercera ponencia "Estructura Académica". Su tema central lo constituyó la ventajosa sustitución de la condición de la Cátedra como institución personal vitalicia, por la de un equipo de trabajo dirigido por el Catedrático numerario.

En "Convalidaciones de Estudios se rehusó el actual sistema, tipo soldadura de superficie, por una norma unitaria en los cuadros de materias análogas, debiendo responsabilizarse la universidad de la concesión de las convalidaciones. "Salidas Profesionales" y "Situación Económica de los Estudiantes de F. y L." fueron menos atendidas, por la gran extensión de las anteriores. La última citada dió lugar al encargo a la Secretaría Técnica del estudio del problema.

Vte. Bordanova

NOTÀ DE LA RIDACCIO.- Les conclusions d'aquest congrés ens semblen justes i encertades. Ara bé, ja arribaren a obtenir un resultat pràctic?

Es el que passa amb totes les reunions d'estudiants. La parla molt i es propugnen reformes interessants. Hom ix amb l'impressió d'haver fet coses trascendentals. Però, no hi ha que enganyar-se. L'estudiant espanyol no té avui vies representatives i eficaces per a fer que es tinga en compte les seues opinions. El més que aconsegueix és que aquestes siguen el·levades a algun lloc. I les assamblees es queden en això: simplement en assamblees.

ALGUNS ASPECTES DE LES DARRERES ELECCIONS ITALIANES .

La premsa espanyola amb una suspitosa unanimitat ha vingut insistint sobre els resultat de les darreres eleccions a Itàlia; el fet per si sol no tindria cap importància si no repararem que en fer-ho s'ha monstart parcial i demagògica; inclús de vegades sembla que els comentaris han estat escrits abans de saber-se el resultat, aleshores l'únic que calia era combatre sistemàticament l'apertura a sinistra iniciada per la democràcia cristiana .

El tema és sugestiu, però pretendre analitzar el fet de les eleccions aïlladament , sense situar-se en l'actual circumstància social, econòmica o ideològica italiana resultarà sempre parcial i més quan les critiques s'han realitzat amb uns propòsits demagògics . Ara tans sols intentaré apuntar algun aspecte sobre la qüestió, pretendre altra cosa me resulta practicament impossible , al mateix temps la meua ètica m' impedeix seguir el camí dels comentaris peninsulars .

El primer que cal destacar és un fet indiscutible : la democràcia cristiana, amb l'apertura a sinistra i tot , ha triomfat. La proporció de vots ha estat inferior a la d'altres ocasions, el partit comunista, per contra , ha vist augmentar els seus vots. S'ha dit que açò ha estat conseqüència de la política negligent del govern, l'explicació no pot ésser més simplista , crec que l'explicació necessitaria d'altres consideracions que tenen molt poc a veure amb la gestió del govern . Per altra banda, també se podria dir que de no haver existit l'esmentada apertura la viuïda comunista haguera estat superior. Enfí, amics, com ja he insinuat entrar al fons d la qüestió resulta difícil en una holandesa, bastarà en senyalar la possibilitat que gràcies a la política Fanfani s'ha evitat el fracàs de la democràcia cristiana i la caiguda del proletariat insatisfet en mans del marxisme-leninisme.

També es important el ràpid procés de disociació experimentat a l'interior de la democràcia cristiana, les distàncies entre l'ala dreta i l'esquerra son cada dia més patents, la tradicional actitud de contre es ja inexistent . Un gran sector democrata-cristià pensa que no se pot permaneixer neutral davant d'unes institucions socials i econòmi-

ques que van ésser conformades pel capitalisme i dins les quals l'explotació de l'home per l'home encara és una realitat .

En sintesi, Itàlia viu una època de transformació, les classes obreres han pres consciència de la seua insatisfacció i en fer-ho s'han llançat en el camí reivindicatiu. La democràcia cristiana, millor dit una fracció d'aquesta, ha decidit que la seua actitud deu inclinar-se cap l'esquerra no comunista per tal d'evitar un plantejament marxista-leninista de la qüestió .

Ja en el primer número de CONCRET assenyalava jo com a través de les seues pàgines intentaríem fer una aproximació als principals corrents del pensament modern. Avui, i seguint el cicle ja iniciat, anem a considerar el concepte de l'home en la filosofia marxista; el tema, que supose interessarà a tot el món, ve carregat d'un fort sentit polèmic i ideològic; en aquest sentit s'imposa un criteri d'objectivitat científica que deu estar per damunt de qualsevol tipus de susceptibilitat i de consideracions o opinions personals.

Aquestes línies intentaran reduir-se a considerar d'una manera simple i rigurosa el problema que ens ocupa. Queden fora de la nostra actual intenció les actituds parciales en un o altre sentit i per això estimem que els lectors també deuran fer-ho així.

En primer lloc cal observar que el pensament antropològic de Marx ha estat profundament desvirtuat fins ara en els països occidentals com, en un altre aspecte, també ho ha estat en part en els països socialistes. No s'ha comprés massa bé que el pensament total de Marx és bàsicament un humanisme al servei del qual es posa tota una teoria i una acció política i econòmica; i no al contrari, l'home al servei de l'economia o la política.

Tota la Història, per a Marx, és un procés continuat de realització de l'home, un procés que a través de totes les contradiccions i la superació de les contradiccions, arribarà a la consecució de l'home total, de l'home en plena possessió de si mateix i de les pròpies possibilitats, de l'home plenament realitzat.

Naturalment, aquest procés entra dins dels esquemes generals del materialisme dialeàtic. Ara bé, el materialisme per a Marx no significa de cap manera que tot haja de caure dins de les lleis purament mecàniques de la física o de la química: significa únicament la negació de qualsevol realitat transcendent o espiritual fora de la natura i de l'home com a ésser de la natura.

Per tant, l'home és bàsicament un ésser biològic, i les seues relacions fonamentals són les relacions amb la natura: l'activitat material girigida a la satisfacció de les seues necessitats materials. Es a dir, que l'activitat de producció, l'activitat econòmica, és la que està a la base i condiciona totes les altres formes d'activitat de l'home. La dialèctica home-natura, que està a la base de tota la dialèctica de la Història, comença en el moment que apareix un ésser, l'home, capaç de transformar els objectes naturals per tal d'adaptar-los a les pròpies necessitats.

La característica distintiva i fonamental de l'home és, per tant, la capacitat de produir. Ara bé, a la capacitat de produir, va indissolublement unida la capacitat de produir-se. L'home es fa, es crea a si mateix a través de la pròpia activitat. Amb el seu treball material produeix els objectes que serviran per a la seua subsistència; i aquests objectes, fruit de la seua activitat, són ja una prolongació d'ell mateix; són ja humans. I, per altra banda, també els costums, les relacions socials i polítiques que conformen l'home, les idees, els valors, les creences, totes les formes de la seua vida mental "espiritual" han estat creades per ell mateix al llarg de la

Història.

Però, com que tota la realitat es desenrrotilla per un procés dialectic, abans d'arribar a aquella afirmació plena i conscient de l'home per si mateix, la Història ha hagut de passar per una sèrie de contradiccions i de situacions negadores de la humanitat. Són les situacions d'alienació. En el moment que la cosa feta per un home, objecte aquest que és ja, com hem dit, una prolongació, una part d'aquest home, passa a ésser propietat d'un altre individu, l'individu productor es troba desposseït d'una part de la seua humanitat, que es posséida per un altre. I si tots els productes dè de la seua activitat passen a ésser posseïts per un altre, arriba a trobar-se radicalment alienat.

I quan l'home deixa d'ésser conscient que ell és el productor material de la seua pròpia vida i que la producció material està al seu servei, perd també la consciència (o no arriba ni a tenir-la) d'ésser també el productor de les relacions socials, les institucions polítiques, les ideologies, etc. I passa a considerar tots aquests productes de la seua activitat (materials, socials, política, ideològics) com a dotats d'una realitat i d'un valor pròpi: els converteix en fetitxes que acaben per dominar-lo en lloc d'estar al seu servei com a productes seus que són.

Totes aquestes alienacions han arribat al seu màxim en l'època moderna: l'economia capitalista ha provocat l'aparició de masses enormes de proletaris desposseïts, sotmesos a uns sistemes polítics que responen als interessos de la classe dominadora i negats, en tots els aspectes, en llur condició d'homes.

Aquesta classe, el proletariat, que ha concentrat sobre si el màxim d'alienació, és la destinada a realitzar la superació de les alienacions, a instaurar l'home nou en una societat nova. En la societat comunista, fruit de la revolució del proletariat, es produirà finalment la plena reconciliació de l'home amb si mateix, la plena realització de l'home.

Així, doncs, per al marxisme, l'home comunista serà l'home conscient d'ésser possessor i creador de si mateix i de la Història. L'home que coneix les lleis del procés dialectic de la Història i treballa per fer-la marxar en el sentit d'aquestes lleis, unint la teoria a l'acció (el conegut concepte marxista de praxis). L'home que posarà tots els aspectes de la pròpia activitat al servei del pròpi progrés i de la pròpia realització com a home.

És evident que la filosofia de Marx, com qualsevol altra, té molts punts débils o obscurs; per a fer-ne una crítica seria, però, caldria fer aqnsa també una exposició profunda i ampla. I ni una cosa ni l'altra són possibles en un article de revista.

EL SERVEI CIVIL INTERNACIONAL

Le paix c'est aimer. Ou bien cela n'existe pas.- Abbé Pierre.

OBJECTIUS.

Es una organització en la qual joves de totes les races, nacions i creences s'apleguen per treballar i dur ajuda material a un grup de gent pobra o subdesenvolupada.

El treball efectuat exclueix tot benefici a empreses particulars i tota competència amb la mà d'obra local.

El S.C.I. no és solament per ajudar els sinistrats o els països débils. Es un organisme de lluita per la Pau. Considera que els homes de diversos llocs no estan destinats a fer economies ni a confrontar llur valor al camp de batalla. El S.C.I. vol aplegar a gent de diverses nacionalitats per tal de que s'hi coneguen i s'hi estimen per mitjà del treball. Emperò la tasca més important és voler orientar l'activitat, l'esperit d'entrega i de sacrifici de tots cap una nova forma de Servei Civil, fent una novella armada internacional capaç de ajudar als països subdesenvolupats i a les víctimes dels cataclismes.

EVOLUCIÓ.

Des de la seua creació ha tengut nombroses ocasions d'actuar, degut a les situacions produïdes per les guerres i els cataclismes. Fins l'any 1939 les activitats realitzades van ésser serveis de socors, construcció - a Europa -, també alguns voluntaris treballaren a l'India, però quan les activitats s'expandiren de manera considerable va ésser al començament de 1944. En 1952 s'organitzaren camps de treball voluntaris a Algèria, India i Pakistan. Anys més tard s'establien campaments a més d'Europa, al Líban, EEUU i Tunis. A partir de 1944 els campaments organitzats amb participació de membres d'Àsia, Àfrica i països d'Occident han tingut per acció fonamental la comprensió i millorar les relacions entre Orient i Occident .

SITUACIÓ ACTUAL.

Actualment el S. C. I. té seccions nacionals a Suïssa, Anglaterra, França, Alemanya Occidental, Nederland, Bèlgica, Noruega, Austria, Itàlia, India i Algeria, endemés hi ha grups de contacte amb l'organització central, a EEUU, Pakistan, Grècia i Ghana.

La base econòmica de sosteniment són les contribucions dels membres individuals i l'ajuda de les seccions nacionals, fundacions privades i de la UNESCO. Els camps de treball són, dins del que cap, sostenyuts amb l'ajuda(no solament monetària) dels membres de la localitat, i de vegades s'organitzen camps amb treball retribuït, i els diners així guanyats són destinats a mantenir campaments a localitats de recursos escasos.

NOVES PERSPECTIVES.

No devem oblidar que fou la primera organització en el moviment de camps de treball, i que avui comprén moltes seccions a diferents països, a més la UNESCO ha donat la seua ajuda al moviment la coordinació -

que damunt d'aquest realisme és una prova de l'estima que hi posa per l'esperit creador del S.C.I.

Tanmateix allò pel que el S.C.I. treballa amb més ferç és la instauració d'un servei civil internacional que sustituisca al militar, per als objectors de consciència, tant és així que durant la última guerra les autoritats britàniques van encarregar al S.C.I. d'acomplir aquesta missió.

UNA EXPERIENCIA.

L'estiu passat el S.C. I. de França llançà una crida per reclutar gent per als seus campaments. El nucli principal d'aquests va ésser el 17 de la Regió de l'Ariège (Pirineus). Es una de les parts més muntanyoses de França i ha sofert de 1804 fins ara una emigració molt gran. Solament St. Girons, ciutat important del país, ha perdut de 75.000 habitants que tenia, a 35.000 que ne té actualment. Les conseqüències d'aquest estat son nombroses. Els homes i les dones tenen una "façon deprimés", resta molta gent en estat de fadrinatge i no s'hi prenen responsabilitats. La política no els interessa i ningú no vol comprometre per a cap cosa del futur. S'ha perdut l'esperança en aquella terra, i no tenen voluntat per millorar els cultius o buscar altra eixida.

El S.C.I. comença la seua tasca l'any 1959 al poblet d'Antras, instalant una conducció d'aigua, després en els anys següents, ha continuat realitzant obres en servei de les petites viles. En el darrer any s'hi va realitzar una nova etapa amb la col.laboració d'uns tres-cents joves vinguts de diferents indrets. Les consignes donades tenien per finalitat aconseguir que la gent es donàs compte que per millorar la regió, als seus habitants els calia prendre una responsabilitat i una decisió per fer alguna cosa, per organitzar i vitalitzar els sindicats, cooperatives, mancomunitats de viles etz... Aquestes experiències començades a l'Ariège havien de palesar que el treball fet pels civilistes era una incitació per tal de que la gent es decidís a millorar-se i a millorar el seu ambient.

El que aquestes ratlles escriu va ésser l'estiu passat a l'Ariège.

Vaig treballar i vaig coneixer joves de diferents països. El meu equip, estava compost de vint-i-cinc membres d'onze nacionalitats. Vaig coneixer també als camperols i homes de les viles, unes viles petites uns homes que parlaven una llengua semblant a la meua i que ells em pregabon que parlàs, mentres els companys francesos em miraven extranyats, que jo comprengués allò que ells anomenaven " patues" i jo deia occità.

A través de la vida al campament i al treball se creà un clima d'amistad i companyoria froça gran. Quan hom retorna del treball fatigat i arriba a la llar sempre troba algú que canta, que et parla del seu país o que organitza un joc, i aleshores la fatiga va deixant d'ésser feixuga damunt nosaltres.

ESTIC Satisfet de la meua vida de civiliste, he treballat per millorar una gent, he conegut un poble i conserve una bona colla d'amics.

A tu amic lector, te convida a viure durant les vacances d'estiu, aquesta experiència que fa reixir, que vol substituir el servei militar per un servei civil.

SOBRE ANTONIONI

Antonioni era para casi todos nosotros un gran desconocido (1). Y, sin embargo, su obra se hallaba en la cumbre del panorama cinematográfico europeo y mundial. (En la encuesta llevada a cabo por "Sign and Sound", en el pasado 1962, para determinar las 10 mejores películas mundiales, "L'avventura" quedó colocada en segundo lugar, detrás de "Citizen Kane de O. Welles").

Había sido el hombre de una constante y solitaria búsqueda que le había llevado a encontrar todo un nuevo concepto del arte cinematográfico. Por ello, cuando se habla de Antonioni nos referimos sobre todo a sus tres últimas obras, ("L'avventura", "La notte" y "L'esclisse"), sin que esto signifique un menospicio de su creación anterior ("Le amiche" y "El grito" son obras extraordinarias), que ha sido el camino recorrido hasta llegar a su famosa trilogía.

La búsqueda de Antonioni se manifiesta en todos los aspectos de su obra: formal, temática, etc., teniendo como marco constante a la actual alta burguesía italiana. Antonioni afirma que en el s. XX tenemos una técnica considerablemente evolucionada, pero la moral se ha quedado estancada en tiempos muy pretéritos; hay que desarrollar la moral del mismo modo que ha avanzado la técnica, y de aquí su búsqueda en pro de una nueva moral. La vieja moral se manifiesta sobre todo en las relaciones amorosas. Y Antonioni nos cuenta siempre historias de amor. Pero los personajes de Antonioni no se comunican porque los hombres no pueden comunicarse. Los personajes de Antonioni se comprenden muy poco unos a otros porque los hombres no pueden comprenderse. Hablan poco, y cuando hablan no se miran. Los personajes de Antonioni se aman pero no se dan, no se entregan, no son "simples" en su amor, prefieren reservarse para sí mismos. Es todo un análisis de la incomunicación humana, una filosofía de la incomprensión, y al mismo tiempo, una filosofía del amor, que desde luego no puede ser eterno. Llega un momento en que el amor se acaba, y entonces hay que romper. Y quien rompe, quien se atreve a afrontar la realidad es la mujer, porque la mujer para Antonioni es superior al hombre al menos dentro de las relaciones amorosas. Dentro de la nueva moral que Antonioni busca, la mujer ocupará otro puesto al hablar de amor; no podrá ser un objeto que se escoge o se rechaza, porque la mujer, consciente de sí misma es superior al hombre, sensual e inconstante.

Antonioni ha renovado totalmente la forma del cine. Concede una gran importancia a los "tiempos muertos". Son los que nos revelan al personaje. Antonioni se recrea con ellos, los sigue con su cámara, nos los muestra una y otra vez y nos los hace perfectamente comprensibles. Estos personajes pasan gran parte del film "paseando". Son pasos solitarios (Lidia en "La notte" por las aue-

(1) Este artículo no pretende ser ningún análisis personal de la obra de Antonioni, sino una exposición, subjetiva desde luego, de algunas de las muchas cosas que sobre ella se han dicho y que no podemos transcribir directamente por razones de espacio.

Nuestro agradecimiento a la sociedad Dante Alighieri que ha autorizado en Valencia casi todos los películas de Michel

ras de Milán; Vittoria en "L'eclisse" por la noche con sus amigas; en el avión) por los que entendemos toda su intimidad, su vacío, y al mismo tiempo su lucha interna. Antonioni ha sustituido la posible acción exterior por una verdadera "acción interior".

Antonioni filma con planos largos tomados desde encuadres perfectos, y después mueve la cámara para, desde otro perfecto encuadre, seguir al personaje. Ha sustituido el viejo montaje a la Eisenstein por un "montaje interno" realizado desde la cámara. Sus películas, cargadas de sicología, no han sido resueltas a base de primeros planos como mandarían los viejos cánones, sino que son los decorados, el paisaje, los que definen el carácter y la situación anímica del personaje. (La loca de "La notte" sobre la larga pared blanca). Antonioni juega con los objetos hasta hacer los protagonistas de sus films. (El decorado de la casa del intelectual de "L'eclisse"; la escena final de la misma película).

Antonioni nos presenta una sociedad, la suya "hic et nunc". No se puede negar su sinceridad y al mismo tiempo su compromiso al mostrarnos nuestro tiempo, o al menos su interpretación de nuestro tiempo. Ahora bien, Antonioni nos enseña siempre una parte de esta sociedad, y hace crítica desde dentro de este grupo social. (El ambiente obrero de "El grito" no sirve más que de telón de fondo; jamás condiciona a su personaje, cuyo problema individual -el problema constante de la obra de Antonioni- podía haberse desarrollado en cualquier otra esfera social). ¿Es válida esta crítica parcial, realizada sin indagar nunca las causas que motivan el comportamiento de un determinado grupo de personas? A nosotros nos parece que sí, porque la constante de su obra (la investigación de las relaciones humanas) es hoy día, como siempre, un problema vivo del hombre social.

Antonioni cree en el hombre. Un hombre al que quizás le sea imposible alcanzar su felicidad, pero que tiene que luchar por conseguir esa nueva moral, que está fuera, para Antonioni, de toda transcendencia religiosa. Pero, ¿puede llegar a ella partiendo de las mismas premisas, o interpretando como hasta ahora estas premisas que han conducido a la moral vieja?

En fin a nosotros nos parece la creación de Antonioni la muestra de arte cinematográfico hasta ahora más conseguida; la perfecta fusión de fondo y forma para conseguir la obra de arte total.

José A. Noguera Puchol.

PILMOGRAFIA DE M. ANTONIONI:

1943: "Gente del Po". 1948: "N. U." ("Netteza Urbana"). 1949: "L'amorosa menzogna"; "Superstizione"; "Sette canne un vestito".
1950: "La villa dei mostri"; "La funivia del faloria"; "Cronaca di un amore". 1952: "I vinti". 1953: "La signora senza camelia".
1953: "L'amore in città" (episodio "Tentato suicidio"). 1955: "Le amiche". 1957: "Il grido". 1959: "L'avventura". 1960: "La notte".
1962: "L'eclisse".

VISTOS

"ESTRUCTURA ECONÓMICA DE LES TERRES CATALANES" de
Joaquim Maluquer. Ed. Barcino. Barcelona 1963
40 pts

Aquest treball és interessant per ser el primer intent de realitzar un estudi serios sobre l'economia global dels Països Catalans. El llibre és molt elemental, molt senzill, introductòri a la problemàtica econòmica de les terres catalanes. La documentació és escassa, sobre tot del País Valencià, però, per dissot si xó no és culpa de l'autor, que careix de fonts d'informació. El llibre està fet seguint les més pures directrius de la doctrina clàssica. L'estudi és un аналisi de l'economia de mercat, sense que s'insinue cap possiblitat d'una millor i més justa estructura econòmica.

Analitzant l'economia a través dels sectors de producció, demostra, en xifres absolutes, com un país que té la major part de població activa dedicada al sector primari (agricultura, ramaderia, etc.) és un país subdesenvolupat. El País Valencià amb el seu gran prestigi de país agrícola (especialment citrícola) té una renda total respecte als ingressos procedents del sector industrial que superava en 1957 en 2.000 milions de pessetes als procedents del sector agrícola. Tantmateix la població activa al sector primari és del 46% del total i produceix una renda del 26%, i el sector secundari disposa d'una població activa del 27'5 i produceix un 33'5 de la renda total.

Per això és tòpic contraposar un País Valencià agrícola a un Principat industrial (la seua agricultura és també molt important). Aleshores resulta una mica ximple confrontar un Principat proteccionista a un País Valencià lliurecanvista (ja hem vist com les taronges, ni tan sols l'agricultura és la principal font d'ingressos).

Per altra banda l'autor propugna un progressiu alliberament del sistema per a produir a nivell de competència internacional a fi de poder conquerir mercats més amplis per a la producció dels Països Catalans.

V.M.

"MUERTE POR FUSILAJEINTO" de José M. Mendiola. Premio Nadal
Ed. Destino.

Una conjura para asesinar a un dictador sudamericano es el nudo de la novela. El autor nos presenta una serie de tipos bien trazados en cuyas reacciones centra la tensión emocional. No intenta reflejar el ambiente del país, por lo que los conjurados aparecen desconectados de la realidad social en que se mueven. Dejamos a la libre consideración del lector el posiblemente pesimismo de la novela. El tema - y el autor - quizás daban para una obra más ambiciosa, pero dentro de las autolimitaciones que Mendiola se impuso la novela resulta francamente valiosa.